

udbrød han med en mærkelig spæd, men gennemtrængende Stemme:

„Naar Muhamed ikke vil komme til Bjærgget, kommer Bjærgget til Muhamed, staar der skrevet! For at du er Emanuel, kære — det behøver jeg ikke at spørge dig om. Du vil sandelig ikke have let ved at lyve dig en Moder til, kære Ven. Til Lykke! Til Lykke!“

Med disse Ord flyttede han sin brune Stok fra den højre Haand over i den venstre og hilste paa Emanuel med en Hjærtelighed, som var de gamle og nære bekendte.

Emanuel stod ganske raadvild. Hvad i Alverden var dette for et Menneske?

„Sandt at sige, kære!“ blev den anden ved at skringe op. „Vi har længe og med Længsel ventet dig ovre hos os. Næsten hver eneste Morgen i den sidste Tid har Jette sagt til mig: Gud véd, om ikke Emanuel skulde komme i Dag. Aa, hun er nu allerede helt forliebt i dig, er Jette! Da vi hørte om jeres dejlige Møde herovre i Søndags og om din Tale, kære — jeg kan ikke beskrive dig, hvor vi allesammen blev glade! Og at du nu helt har frigjort dig og fæstet dig en Brud af Folkets Midte! Ja, saadan skal det være! Saadan skal det være! Men du kan tro, vi blev